

Τὸν εὐχαρίστησα, ὅσο μποροῦσα. Γιὰ μένα τὸ χάρισμά του ἦτανε ὥραϊο θυμητικὸ καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ κρύψω τὴ χαρὰ μου.

—Σικυνῶνος! εἶπε σὲ λίγο. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἔχει ἓνα περι-
στέρι. Ἀπ' τὸ ἄλλο μιὰ Χίμαιρα. Μισὸς ἄνθρωπος, μισὸ ἄλογο,
μισὸ φίδι. Θυμᾶσαι καὶ τὰ πράσιν' ἄλογα; Χά, χά, χά! Πάρ' τηνε
νὰ τὴν κάνης καρφίτσα, νὰ μὲ θυμᾶσαι...

Σὲ λίγο χωριστήκαμε καὶ δὲν ξαναἰδωθήκαμε πιά. Ἡ Χίμαιρα
μ' ἀκολουθεῖ πιστὰ ἀπὸ τότε στὸ μικρὸ νόμισμα τῆς Σικυνῶνος καὶ
εἶναι στιγμὲς ποὺ θαρρῶ πὼς ἀκούω, σὰν νὰ εἶναι τούτη ἡ ὥρα, τὴ
βραχνή, ραγισμένη φωνή, μὰ τόσο εὐθυμὴ μέσα στὸ καλοκαιρινὸ
ἀπόβροχο, τὴ μακρινὴ φωνὴ τοῦ μπάριμπα Γιάννη:

—Σύννεφα, πράσινα, ἄλογα...

Κι' ὥς τόσο ὁ μακαρίτης ὁ μπάριμα Γιάννης ὁ Ἀποβροχάρης
χαρίζοντάς μου μιὰ Χίμαιρα, δὲν εἶχε τίποτα περισσότερο στὸ νοῦ
του, ἀπ' τὴν ἀγάπην καὶ τὴ καλοσύνην του.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

PIERRE LOUYS

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΩΣ

Θριαμβευτικὰ οἱ συνοδοί, ἔφεραν, ἐμέ, τὴν Βιλιτώ, ὀλόγυμνη
πάνω σὲ κοχλαδένιο ἄρμα καὶ μέσα οἱ σκλάβοι ὀλονυχτὶς ξεφύλλιζαν
χιλιάδες ρόδα.

Ἦμουν ξαπλωμένη, τὰ χέρια γύρω στὸ λαιμό, μόνο τὰ πόδια
εἶχα ντυμένα μὲ χρυσάφι, τὸ σῶμα μου ἡδονικὰ ἀναπαυόνταν πάνω
σὲ κρεβάτι ἀπὸ τὰ ξεστουλά μου τὰ μαλλιά τ' ἀνάκατα μὲ τὰ δρο-
σάτα φύλλα.

Δώδεκα παιδιά, μὲ φτερωτοὺς τοὺς ὤμους, μὲ ὑπηρετοῦσαν σὰν
Θεά, ἄλλα μιὰν ὀμπρέλα βάσταγαν κι' ἄλλα μ' ἀρώματα μὲ μού-
σκευαν ἢ νάρδο καίανε στὴ πλώρη.

Κι' ἀκουγα γύρω μου τ' ἀπὸ σούσουρο τοῦ ὄχλου ἐνῶ ἐπιθυ-
μῶν πνοὴ κυμάτιζε στὶς γραμμωσιεὺς ἐπάνω τὶς γυμνὲς μου στῶν
ἀρωμάτων μέσα τὰ γαλάζια νέφη.

Στὸν περίβολο τὸν τρεῖς φορές μυστηριώδικο, ὅπου οἱ ἄνδρες δὲν εἰσχωροῦν ἐκεῖ ποτέ, ἐσὲ γιορτάσαμε, Νυχτιάτικη Ἀστάρτη τοῦ Κόσμου Μάννα, τῆς ζωῆς τῶν Θεῶν Πηγὴ !

Κάτι θὰ φανερώσω, μὰ ὅχι πιὸ πολὺ ἀπ' ὅτι ἐπιτρέπεται. Γύρω στὸν στεφανωμένο τὸν Φαλλὸ ἐκατὸν εἴκοσι γυναῖκες, μὲ φωνὲς κουνιῶνταν. Φοροῦσαν οἱ μεμυημένες ροῦχα ἀνδρικὰ κι' ἄλλες εἶχανε σκιστοὺς χιτῶνες.

Ἀρωμάτων θυμιάματα καὶ πυρσῶν καπνοὶ σὰν σύννεφα κυμάτιζαν ἀνάμεσά μας. Ὅλες στὰ πόδια τῆς Βαρβείας ἀνάσκελα ἐπέσαμε.

Τέλος, ὅταν μετὰγεινε ἡ πράξη ἡ θρησκευτικὴ καὶ στὸ Μοναδικὸ τὸ Τρίγωνο ἐμπήξανε τὸν καταπόφυρο Φαλλό, τότε τὸ μυστήριο ἄρχισε, μὰ πιότερα δὲ θενὰ πῶ.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Οἱ πυκνοὶ σωροὶ τῶν δέντρων δὲν κουνιοῦνται πιότερο ἀπ' τὰ βουνά. Ἀστέρια γιομίζει ὁ οὐρανὸς ὁ ἄπειρος. Ἐνας ἀέρας σὰν ἀνάσα ἀνθρώπινη τὰ μάτια μου χαϊδεύει καὶ τὰ μάγουλά μου.

ὦ Νύχτα ποὺ τοὺς Θεοὺς ἐγέννησες ! πόσο γλυκεῖα εἶσαι πάνω εἰς τὰ χεῖλή μου ! πὼς θερμὴ εἶσαι πάνω στὰ μαλλιά μου ! πὼς μπαίνει μέσα μου τὴν νύχτα αὐτὴ καὶ πὼς αἰσθάνομαι νὰ μὲ γονιμοποιεῖς μὲ ὅλη σου τὴν ἀνοιξη.

Τὰ λούλουδα ποὺ θὰ ἀνθίσουν ἀπὸ ἐμένα ὅλα θενὰ γεννηθοῦν. Ὁ ἀέρας ποὺ πνέει εἶνε ἡ ἀνάσα μου. Τὸ ἄρωμα ποῦ περνᾷ εἶνε ἡ ἐπιθυμία μου. Ὅλα τ' ἀστέρια ἀντιφεγγίζουνε τὰ μάτια μου.

Μήπως ἡ φωνή μου εἶνε ὁ ἀχὸς τῆς θάλασσας, τοῦ κάμπου ἡ σιγὴ ; Τὴν φωνή σου δὲν τὴν ἐννοῶ, μ' αὐτὴ μοῦ ρίχνει στὰ πόδια τὸ κεφάλι καὶ τὰ δάκρυά μου τὰ δυὸ μου χέρια πλένουν.